

TÜNKÖR TÜNKÖR

1. Rekviem a szivárványodért

fine
selection

B E N I N A

BENINA

TÜKÖR

1. Rekviem a szivárványodért

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*„Ninának, Beninek és Hannának.
Ti hárman vagytok a szívem és a lelkem!”*

„Az ember huszonhárom – elégedetten –
leélt év után azt gondolná, könnyedén különbséget
tud tenni élet és halál között. Nekem azonban
nagyon kellett figyelnem, hogy még véletlenül
se keverjem össze a halálomat az életemmel.”

– Neszta

– Prológus –

FEKÜDTEM. A fájdalom lassan rémületté alakult át bennem. A vérem minden szívdobbanásnál bugyborékolva tört elő a torkomból, habos tócsában terült szét a fejem körül. Ragacsos hajam egyre inkább összeolvadt a lassan terjedő vörös árral.

A kötelek nem engedtek moccanni sem, oldalra dőlve hevertem, egy székhez rögzítve. Fölösleges volt kiabálással próbálkoznom – hörgés sem hagyta el a torkomat. Már nem hallottam a falakban motoszkáló rágcshálókat, és csak homályosan láttam a sarokban a pókot, ahogy próbálja megalkotni élete legtökéletesebb hálóját. Kirtartás, mondogattam magamnak. Vártam. Valakire nagyon vártam, de arra nem emlékeztem, hogy kire. Abban azonban biztos voltam, hogy nem hagy cserben. Tudtam, eljön, hogy megmentsen. Annyira hittem benne. Ez az érzés éltetett, erőt adott, hogy figyeljek.

Léptek zaját hallottam. Egyhangú léptek üteme, monoton neszek. A kihalt szobában ez volt az egyetlen zaj, ami bizonyította, hogy még

élek. Lassú, sőt, egyre lassabb topogás. Sikítani szerettem volna, hát-ha azzal felgyorsíthatom.

Miért nem siet? Szorongás támadt bennem. Mintha tétovázna. Én szaladnék, rohannék, ha tudnám, hogy ő fekszik valahol a saját vérében fűrödvé. Akár az egész világon átgázolnék, hogy megmentsem. Valamiért megragadt bennem a megmagyarázhatatlan aggodalom. Tudja, hogy várok rá? Biztosan tudja...

A léptek nem változtak. Nem halkultak, de nem is erősödtek. Hiába füleltem. Időbe telt, mire rádöbentem, hogy amit hallok, a saját szívverésem. Az életemtől lassan, de biztosan távolodó, halkuló dallamra táncolt... már csak ingadozott. Gyöngye, viharvert pulzálás.

A halálfélelem jeges takaróként borult rám. A dobbanások egyre lassabb ütemben vertek visszhangot. Az agyam utolsó mozzanataként rádöbentett: haldoklom.

Hogy megmozduljak, már régen feladtam.

A gondolatok kezdtek egyre zavarosabbá válni, mint egy tükör-sima tó, amelybe kavicsot hajítanak... Aztán még egyet, egy újabbat... és újabbat... míg a tó felszíne eltűnik, és nem marad más, csupán a zavart keltő kavicsok zaklatott hullámai, melyek egymásnak csapódva újabb köröket indítanak el.

Aztán lassan elhalkult minden, megkínzott, nehéz testemre már nem hatott a gravitáció. Mintha lebegett volna – én lebegtem. Megszűntem létezni.

- Első fejezet -

Ködszürke

Damien

FÖLDBE GYÖKEREZETT LÁBBAL álltam az üzlet előtt. A kreatívan elrendezett gyűrűk a kirakat megvilágítása miatt megsokszorozódott csilloggással ragyogtak, és ijesztő tökéletességgel sorakoztak az üvegpolicokon.

Tudtam, ki vagyok, a hivatalosan megfogalmazott verzió szerint: Damien Corner, harmincöt éves, hajdan forrófejű FBI nyomozó, mára lehiggadt kriminálpszichológus tanár az egyetemen, nőtlen... Ez utóbbi a kulcsszó, amin változtatni szerettem volna.

Tudtam, mit akarok. Ma reggel megingathatatlan elszántsággal léptem ki a lakásomból, beszálltam a fényes, fekete BMW X6 gyönyörűségembe, és nekiindultam a városnak. A legjobb helyre jöttem. Tudtam, hogy a legjobb, mert a létező összes módszerrel ellenőriztem az üzletet.

Mégis... Ha ennyi mindent tudtam, miért haboztam belépni?

A mobilom hang nélkül berregett a zsebemben, de nem akartam felvenni. Bárki is keresett, hívhat később. Ez különleges pillanat volt, ami nem szakítható félbe holmi beszélgetés miatt.

Már legalább százszor elképzelttem a lehetséges forgatókönyveket. Annyira emberi megközelítése volt mindannak, amit iránta éreztem... Letérdelek elé, előhúzom a zsebemből a kis bársonydobozkát, és miközben felpattintom a tetejét, azt kérdezem tőle: „*Egressy Erneszta! Hozzám jössz feleségül?*”

Neszta pedig nevetne, aztán kicsúfolna a béna lánykérés miatt. Mindig nevetett és szinte mindig kicsúfolt. Imádtam, hogy volt mersze kicsúfolni. Ha ismerte volna a múltamat, azt, hogy ki voltam, mielőtt idejöttem, talán soha nem merészelt volna olyan önfeledten viselkedni a közelemben. Az arcának mindkét oldalán megjelent egy-egy hosszúkás gödröcske, amivel a mosolya feledhetetlenné vált. Egész életemben elnéztem volna.

A forgatókönyv végén mindig ott szerepelt a bűvös beleegyezés. Tudtam, hogy igent mondana. Egészen biztos voltam benne. A kezdetektől éreztük egymásban a szikrázást, a megértést, amikor szavak nélkül is *érezed*, mire gondol a másik. Ajándék pillanatokkal telt meg az életem, amióta őt megismertem, és elképzelhetetlen volt nélküle akár egyetlen óra is.

Ez erős túlzás, mivel már egy órája elindultam otthonról, és Neszta már nem volt ott ébredésnél. Meglehetősen rosszul érintett a dolog, de nem hívtam fel, mert tisztában voltam a napi programjával. Különösen a mai napon: születésnapja volt.

A telefon újra vibrált. Már nem számoltam hányadik hívás, de elég kitartónak bizonyult, hogy elszakítsam magam a gúnyosan csillogó kirakattól. Ingerülten néztem a kijelző agresszívan villogó jelzésére. A név láttán bosszankodva káromkodtam, mielőtt felvettem.

– Mit akarsz, Joseph?

– Rosszkor, Damien? – hangzott a gúnyos kérdés. Nem mintha érdekelt volna, ha rossz az időzítése.

Az idióta néha igazán emberien bírt viselkedni... Ezzel csak még inkább odavágott a hangulatomnak.

– Különleges érzéked van, haver, hogy ne a megfelelő időben hívj.

– Mondanám, hogy sajnálom, de... Barátok voltunk, barátok pedig nem hazudnak a másíknak.

– Dugd a megfelelő helyre! – tanácsoltam.

Csöndes nevetéssel ingerelt tovább. Szerettem volna, ha előttem áll...

– Azt hittem, hogy a bölcs Európában visszább vettél magadból. Nagy ország nagy pofa, kis ország pedig „szépen beállok a sorba”. – Erre inkább nem is feleltem. Joseph nem zavartatta magát, folytatta a társalgást az aktív közreműködésem nélkül is. – Tehát nem lett belőled mintapolgár.

– Nem országfügő, bunkó – világosítottam fel közönyösen. – Költéséges zaklatásokra szoksz rá, vagy oka is van, amiért felhívtál?

Kis szünetet tartott, és még így, telefonon keresztül is éreztem, ahogy komolyabbá válik.

– Tudom, hogy már nem veszel részt aktív ügyekben, de...

– Most hagyd abba!

– ...kellenél egy esethez. A helyiek...

– Mondom, fejezd be! Nem érdekel, amit beszélsz!

Joseph mélyet sóhajtott.

– Az emberek gyanakodni fognak, ha ilyen hosszú ideig meghúzd magad.

– Az emberek mindig gyanakodnak, de csak olyankor, amikor már késő.

– A helyiek már hetekkel ezelőtt kiküldték neked az anyagot...

Emlékeztem rá. A kukában landolt. Néhány órával később eszembe jutott, hogy nem kéne ott hagynom, ki tudja, milyen csöveseknek,

ezért kimentem, és elégettem az egészet. Lakótelepi látványosság volt, ahogy az öltönyömben előbb kiguberáltam a mappát a szeméthalomból, majd ott helyben, a fűvön lángra lobbantottam. Gondos állampolgárként megvártam, míg elégett. Csak akkor léptem le, amikor már hamut fújt a szél.

Joseph folyamatosan beszélt. A hüvelykujjam viszkedett, mégsem nyomtam ki a telefont. Úgyis visszahívna, amilyen szívós dög.

– Neked mióta van fennhatóságod ezen a területen? – szakítottam félbe a beszámolóját.

Zavart köhintés.

– Ismerős ismerőse, lekötelezett lekötelezettje.

Vagyis nem sok választásom volt.

– Valószínűleg nélkülem is meg tudják oldani az ügyet – próbálkoztam tovább.

– Ahogy arra már oly éleslátóan rávilágítottál, az egy kis ország. Sorozatgyilkos, mint olyan, nem igazán volt jelen arrafelé. Különösen nem a különleges fajta. – Villámgyors klaviatúrapötyögés halatszott. – Mármin voltak tisztázatlan esetek, bizonyítékok híján elítéltek, és hasonlók, de ritka a konkrétum.

– Ez egy szent ország, hm?

– Rendben, mondom. Az ezerhatszáz évesekben Báthori Erzsébet több mint hatszáz szűz lánnyal végzett. Tudatos születésszabályozás miatt a tiszazugi arzénos asszonyok több száz embert mérgeztek meg.

– Bájos...

– Na, igen. Akadnak azért arrafelé is, akik felférnének a pszichovonatra.

Szép, de gyenge próbálkozás.

– Akkor sem érdekel. Kiszálltam, Joseph. Minden szempontból.

Sosem beszéltünk nyíltan, mert bár biztosan tudtam, hogy zavarja a vonalat, azért mindig akadnak kiskapuk a rohadt fülelők számára.

– Holnap kiküldenek hozzád egy asszisztenst – folytatta zavartalanul, mintha a tiltakozásomra immúnis lenne. – Viszi neked az aktákat.

– Hányadiknál járnak?

A pillanatnyi csönd elég volt ahhoz, hogy rájöjjek, több, mint amennyit szeretnék hallani.

– Hét. Légy kedves az asszisztenssel!

– Cseszd meg!

Csendes elégedettséggel töltött el, hogy én bontottam a vonalat. Sajnálkozva vettem egy utolsó pillantást a csillogó kirakat felé. Nem ez volt az alkalmas pillanat.

Mivel a délelőttöm szabad volt – a születésnap ajándékát már hetekkel ezelőtt megvettem –, ezért úgy határoztam, hogy előhívom magamból az önpusztítót. Beültem egy gyorsétterembe, ahol dupla hamburgert kértem sült krumplival és fagyival. Neszta imádott megbotránkoztatóan étkezni. A sült krumplit mártogatni fagyiba, az egyik kedvence.

Az első harapás után kezdett el ismét rezegni a mobilom. Reméltem, hogy Joseph, mert a beszélgetést követően keserű utóíz maradt, ami kiabálások árán szokott csak elmúlni.

Meg sem néztem a kijelzőt, csak felvettem.

– Mit akarsz még, seggfej?

Döbrent csend a vonal túlsó végéről, mely az első másodperc után már gyanússá vált. Joseph csuklóból visszaszólt volna.

– Damien?

Egy pillanatra lehunytam a szemem, amikor felismertem a hangot. Soha többé nem ugatok bele a telefonba, mielőtt ellenőrizném, kivel beszélek!

– Enna! Ne haragudj a korábbiért! – szabadkoztam őszintén. – Azt hittem, valaki más.

– Időközben rájöttem.

– Mit tehetek érted?

– Segítened kell!

Tépj egy számot, és állj be a sorba! – akartam javasolni, de időben észbe kaptam. Ennával beszélek, nem holmi ezeréves cimborával, akinek piszkos vicceket lehet elsütni komolyabb következmény vagy állon verés nélkül.

– Valami baj van?

Bizonytalan csend a vonal másik végén. Rossz érzés kerített a hatalmába. A gyomrom görcsbe rándult, és a szúró érzés a mellkasomban jelezte, hogy levegőt venni is elfelejtettem. Bármi is történt, csak rossz lehetett. Ennának nem engem kellett volna hívnia, hanem Nesztát.

– Zorkának elég rossz napja van. Kiborult, és nem tudom megnyugtatni. Már a közelébe sem enged – ontotta magából a szót a nő, míg én a hamburgeremet félretolva igyekeztem feldolgozni a hallottakat. – Nesztát nem érem el, és nem akartam hívni mentőket, mielőtt veled nem beszélek.

– Nem! – kiáltottam fel hirtelen, majd észbe kapva a sok kérdő tekintet miatt, melyek mind rám irányultak, visszafogtam a hangom.

– Nem szükséges. Azonnal indulok. Tarts ki!

Meg sem várva a köszönetét kinyomtam, és eltettem a telefont a zakóm belső zsebébe. Sajnálattal nélkül hagytam hátra a maradékot, az étvágyamnak nyoma sem maradt. Éppen ellenkezőleg, mintha sziklát nyeltem volna. Rossz érzés áradt szét bennem. Beültem a kocsiba, és miközben végighajtottam a folyó melletti rakparton, folyamatosan egy kérdés kattogott a fejemben.

Hol van Neszta?

Enna önkéntes segítőként dolgozott az Autista Központban, és hosszú évek óta személyes gondozója volt Neszta húgának, Zorkának. Külön szárnyat tartottak fenn neki a közreműködésem nélkül, ami már önmagában véve nagy szó volt. Enna volt a főnök az ápolók között. Zalán és Anriett afféle háttérsegítőként vettek részt Zorka ápolásában. Az ehhez hasonló eseteknél legalábbis jelen szoktak lenni, a mai kivételes alkalommal mindketten a szabadnapjukat élvezték valahol távol az intézettől. Zorka így kettesben maradt Ennával, ami nem lehetett volna probléma.

A most tizenhat éves lány a születése óta autizmusban szenvedett, nagyon ritkán láttam kapcsolatot teremteni a külvilággal, illetve a személyekkel, akik körülvették.

Neszta elmondása szerint kisebb korában gyakrabban kapták el rohamok. Amióta megismertem, csupán egy-két kitörése volt, amit még egy olyan tudatlan laikus is tudott kezelni, mint én. A nagybetűs rohamhoz egyetlen alkalommal volt szerencsém: Zorka első látogatásakor a lakásomban. Az otthonom nívós környéken van, és bár az anyagi helyzetem miatt megengedhetnék családi házat bárhol, a kényelmi szempontok miatt egy tízemeletes ház kilencedik emeletén éltem. Neszta látogatóba hozta el, és minden simán ment egészen addig, míg Zorka meg nem pillantotta a hálószobában lévő egész alakos tükröt.

A kislány egy hosszú percig halálra váltan nézett farkasszemet a tükörképével, aztán kiabálni kezdett. Megpróbáltam lefogni, nehogy sérülést okozzon magának, de csak rosszabb lett. Már sikoltozott, és csak egyetlen szót ismételt újra és újra, kényszeresen és ijesztően hangosan. *Pillangó.*

Valahogy sikerült kicsúsznia a kezeim közül, megragadta az első nehéz tárgyat, és belevágta a tükör középebe. Régi fajta tükör volt, az

egyik piacon vettem potom árért, még csak jól sem mutatott a modern bútorok között, mégis sajnáltam kidobni. Tetszett a míves, kovácsoltvas munka a keretben, amitől olyan középkoriban hatott az egész.

Szilánkokra törött, de Zorka nem érte be ennyivel, az egészet el akarta pusztítani, a csodás kerettel együtt. Neszta bámulatra méltó nyugalommal lépett a tükör elé, hogy kizárja Zorka látóteréből. Én csak attól féltettem, nehogy egy szilánk megsebezze csupasz lábát.

Hosszan elnyújtott, éles dudálás rántott vissza a jelenbe.

Már a város szélén jártam, és a mögöttem felsorakozó sor és a zöld lámpa jelezte, hogy nagyon elgondolkoztam. Sebességbe tettem a kocsit, és gázt adtam. A gondolataim zaklatottan keringtek Zorka és Neszta körül. A szüleik négy éve haltak meg, és Neszta gondoskodott a húgáról. Végtelen türelemmel, egy testvér minden szeretetével nevelte a lányt. Az orvosok zöme nem tartotta igazán súlyos autistának, mivel előfordult – a közeli ismerősök szerint nem elég gyakran, az orvosok szerint túl sokszor –, hogy a kislány kommunikált. *Tudatos* beszéd, fizikai kontaktus nem létezhet egy *valódi* autista kórképében.

Neszta az édesanyjától tanult könnyel hallgatta végig az orvosi elemzéseket, majd legyintett, és visszatért a *szeretet mindent megold* teóriájához. Ölelés, magyarázat, mosoly. Persze nem volt egyszerű, és Neszta már az elején kikötötte, hogy ha őt akarom, bizony megkapom a zavaros életét, minden velejárójával együtt.

Enna a kezdetektől barát. Zorka néha kitörő hangulatát Nesztával közösen oldották meg. Engem általában az utolsó utáni pillanatokra tartogatott. Szorongva parkoltam le az újonnan épült ház előtt. A sárga és a vajszín dominált a kétszintes épületen, ám a teteje élénkpirosan díszelgett. Kavicsos út vezetett a főútról a parkolóig, onnan pedig a bejáratig.

Abban a pillanatban, ahogy kiszálltam, rezegni kezdett a mobilom. A kocsitetejének támaszkodva mélyet lélegeztem, majd fogadtam a hívást.

– A parkolóban vagyok.

– Hál’ istennek! – sóhajtott Enna, és aggodalmam egyre fokozódott a hangjából áradó őszinte megkönnyebbülés hallatán.

– Két perc, és ott vagyok.

– A rajzteremben... – a befejezést hangos csörömpölés nyelte el.

A vonal megszakadt, mire sietős léptekkel indultam a fehér bejárati ajtó felé.

Ám valami megtorpanásra késztetett. Idegenszerű borzongás csiklandozta a gerincemet.

Mintha láthatatlan fal emelkedett volna előttem; tompa zúgás vett körül, a nyomás lecsökkent a személyes légteremben. A fülemhez kaptam a kezem, de hiába szorítottam rá, nem segített.

Viharos szél támadt a semmiből, a korábbi napsütést hirtelen borongós felhők váltották fel, és minden szürke lett. Szürreális események követték egymást. A természet váratlanul kivirult. A zöld pázsiton néhány másodperc alatt fűszálak burjánzottak, és valószínűleg soha még zöldebbnek nem látta őket senki. Az út szegélye mentén a cseresznyefák kivirágoztak; apró, fehér szirmaik felkavaródott hópolyhekként szálltak a levegőben. A parkoló közepére helyezett virágágyásból olyan élénk színű virágok tekintettek vissza, amelyek már szinte bántották a szemem.

Gyönyörű természeti csapást éltem át. Egyszerre volt lenyűgöző és félelmetes is. Mintha az egész gyönyörűség mögött ott állt volna valaki, aki ezen a módon próbál kontaktusba lépni velem. Már tapasztaltam hasonlót.

Ostobaság! Kezdett az agyamra menni a mai nap. Azt az életet már magam mögött hagytam, amikor ebbe az országba érkeztem. Ez az ország a természet különleges csodája volt. Itt semmi megmagyarázhatatlan nem történt. Az itteni emberek gyűlölték ezt, nekem viszont – tekintve, honnan érkeztem – maga volt a mennyország. Megráztam a fejem, és a bejárati ajtóhoz lépve megfogtam a kilincset. Abban a pillanatban megrázott, mintha árammal volna feltöltve. Első döbbenetemmel hátrahőköltem, de aztán feltámadt bennem a harag. Nehogy már kifogjon rajtam egy rohadt ajtó! A szél egyre hevesebben tombolt körülöttem, cibálta a ruhámat, a hajamat. Az udvar már tele volt a fehér cseresznyevirág-szirmokkal, a bejárat melletti muskátlinál pedig soha nem láttam még szebb pirosat.

Lehúztam a zakóm ujját a kezemre, bár tisztában voltam vele, hogy ha valami oknál fogva felemelkedett volna a feszültség az ajtóban, akkor ezzel nem sokat segítek magamon. Valamiért reméltem, hogy ez az öt perc, míg bejutok ezen az átkozott ajtón, nem fog ki-nyírni.

– Takarodj innen! – sziszegtem a fogaim között... a nagy semminek.

Lecsaptam a kilincset, és a vállammal belöktem az ajtót. Olyan könnyen ment, hogy szinte bezuhantam az előtérbe. Ahogy átkerültem a küszöb túoldalára, a természet elcsendesült. Kinéztem az udvarra, és makulátlan látvány tárult a szemem elé: a cseresznyefák még csak bimbóztak, a virágszirmok eltűntek, a muskátli a kiszáradás szélén állt, és a szél éppen csak fújdogált a délelőtti napsütésben.

Félretoltam a felmerülő gondolatokat, most nem volt időm megfejtetni, mi volt ez az egész.

– Damien? – csendült fel Enna rémült hangja az egyik mellékfolyosó felől.

Elindultam a hang irányába, pontosan tudtam, merre találok a rajztermet. Zorka egyetlen kifejezési formáját ismerte a kommunikációnak. Illetve ismerte az összes lehetséges módot, amivel a környezete tudtára hozhatta a gondolatait, kívánságait, ő azonban egyet „beszél”. A rajztermet a második otthonaként tartottuk számon, a hatalmas szoba falait az ő alkotásai díszítették, a tükör pedig mindig úgy volt beállítva, hogy Zorka folyamatosan láthassa, ami a teremben történik. Sosem értettem, miért fontos, hogy így legyen. Igazából semmit nem értettem, ami az autista kamasz körül zajlott, de megtanultam kérdés nélkül elfogadni az eseményeket.

Mint például, amikor egy látogatás alkalmával lerángatta az ingemet. Drága, márkás darab volt, régi, szerettem hordani. Zorka odalépett hozzám, és egy hirtelen mozdulattal megrántotta az ingem gallérját. Teljesen megdermedtem, ahogy általában mindig, amikor kapcsolatba lépett velem. A kezdetektől így működtünk, de nagyon igyekeztem, hogy megfeleljek neki. Kislány. Sosem gondoltam rá másként. Tudtam, hogy tizenhat éves, és ha tisztában lenne vele, hogy folyamatosan kicsi lányként emlegetem, valószínűleg alaposan szétrúgná a seggem, mégsem tudtam ellene tenni semmit. Nem is akartam.

Tisztában voltam vele, hogy Neszta számára mennyire fontos a húga, hogy mennyire szoros a kapcsolat közöttük, ezért még véletlenül sem engedhettem meg magamnak egy botlást. Később már minden ösztönössé vált. A nővére által Zorka hozzám is tartozott, én is felelősnek éreztem magam érte.

Növekvő kétségbeesésemet visszaszorítva rohantam végig a folyosón, ajtókat hagytam magam mögött, melyek vajszerűre festve várták, hogy benyissak rajtuk. A nyolcadik kilincset ragadtam meg, és belépe az ajtón, az egyik mellékfolyosón találtam magam. Félhomály

uralkodott, és a korábbi világosság miatt először nem láttam semmit. Pár másodperc múlva a szemem hozzászókkott a fényviszonyokhoz, így bátrabban siettem az utolsó szoba irányába.

A félig nyitott ajtón napsugár és zihálás szűrődött ki. Mint amikor rohanás közben szünetet tart a versenyző, és a néző tudja, hogy bármelyik pillanatban újra elkezdhet rohanni. Hallottam Enna halk, rekedtes hangját, ahogy próbálja megnyugtatni a lányt. Elképzelésem sem volt, mi várhat, ha belépek. A gyomrom ideges görcsben táncolt a hasam és a torkom között, fülemig érő hajam pedig nyirkosan tapadt a halántékomra.

Remegett a kezem, ahogy betoltam a nyitott ajtót, és elakadt a lélegzetem a látványra. Zorka mindig is ellentéte volt a vele egykorúaknak. Nemcsak a betegsége miatt, hanem mert rendmániában is szenvedett. Minden cuccának a helyén kellett lennie, minden egyes porszemnek ugyanott kellett maradnia, ahová ő libbentette, különben összeomlott.

A rajzterem most úgy festett, mint ahová berobbant egy bomba. Totális felfordulás uralkodott az egyébként barátságos kis teremben. A falra kreált alkotásokat tintapacának látszó festékfoltok csúfították el, a virágmintás függöny leszakadva hevert a földön, a karnis a hajópadlóra gurult a terem közepén. Festőállványok, paletták szóródtak szét, a szivárvány színei keveredtek a padlón és az ablaküvegeken, a fény pedig szaggatottan törte át a mázolmányt a padlótól plafonig érő ablakokon keresztül.

Átsiklottam a látottak felett, és elborzadva fedeztem fel Zorkát a tükör előtt. A kislány egyébként magas, vékony teste most összekucorodva remegett a földön. Szilánkok vették körül – félő volt, hogy ha bármerre megmozdul, az összetört tükör darabjai felsértik finom, fehér bőrét.

Rövidre nyírt, vörösseszőke haja jobbra fésülve lógott a szemébe, hosszú karját a törzse köré fonta, mintha attól félné, ha elengedi magát, akkor darabjaira hullik. A térdén kuporgott, és egész testével monoton mozgást végzett előre-hátra, miközben hol hangosabban, hol halkabban, szinte alig hallhatóan mormolt. Csak a hátát láttam. Annyira aprónak tűnt, fölötte pedig ott magasodott a hatalmas, ovális tükör kerete, mint valami baljós ómen.

– Végre... – sóhajtotta Enna, amikor felbukkantam az ajtóban.

Az ablak mellett állt, szemben Zorkával. Élénk színű, virágmintás tunikája és hozzá illő, bő szoknyája suhogott telt, zömök teste körül. Mézbarna haja bájos csigákba tekeredve ugrándozott a vállán, ahogy felém sietett. Kerek arcán mogyoróbarna szempár uralkodott, melyben tanácsstalanság és rémület csillogott. Ez különös volt. Ennára pillantva rádöbbsentem, hogy egyszerre hatott rám megnyugtatóan és felkavaróan. A tudás körülengte, nem létezett olyan kérdés, amit nem válaszolt meg, vagy ha mégis, akkor legalább egy hivatkozást tudott ajánlani, ahonnan tovább tájékozódhattunk.

Éppen emiatt volt felkavaró, amikor megláttam a pánikot a szemében.

– Már attól féltém, kárt tesz magában – súgta nekem, és ebből tudtam, mennyire súlyos a helyzet.

Soha nem sugdolóztunk. Nem tettünk említést Zorkáról egyes szám harmadik személyben, ha ő is jelen volt a társalgás közben. Attól tartottunk, hogy Zorka esetleg személyes sértésként venné, és mivel kiadni nem tudja magából a negatív érzelmeket, még inkább magába zárkózna. De most Enna áthágta az egyik legfontosabb alapszabályunkat.

– Jöttem, ahogy tudtam – biztosítottam tömören, és Zorka felé intettem. A lány kitartó monotoníába süllyedt, és motyogása szinte visszhangot vert a teremben. – Mitől lett ilyen állapotban?

Enna tanácstalanul széttárta a karját, csuklóján csilingelve táncoltak a karkötők.

– Nem tudom. Szépen rajzolt, elfoglalta magát, aztán egyszer csak lemerevedett. Bámult a tükörbe, mintha legalábbis szellemet látott volna.

– Szellemet... – sóhajtottam fáradtan.

– Bármit is látott, kiborult. Belevágta a székét a tükörbe, aztán csak sikított és sikított. Tudod, mennyire csendes... Ő mindig csendes... Szörnyű volt látnom, ahogy...

– Oké, oké, elég! – Megragadtam Enna kerek vállát, és finoman megráztam. – Nyugi! Nincs szükség rá, hogy hallja a gondolataidat.

Enna egy pillanatra megütközve nézett rám. Talán a reakcióm lepte meg, talán a saját viselkedése, mindenesetre mélyet sóhajtott, és megremegett a kezem alatt.

– Rendben – bólintott végül. Ez már a régi Enna volt, magasra tartott fejjel, egyenes derékkal. Biztonságot sugárzott az egész lénye.

Elengedtem a vállát, és Zorka felé indultam. A legszívesebben odarohantam volna, hogy felemeljem a szilánkok közül, mielőtt megvágja magát. Beszélgetni, megnyugtatni ráért volna később is. Azonban tisztában voltam vele, hogy nem tehetem. Elég egyetlen hirtelen mozdulat, és vége a hónapok alatt kiépített bizalomnak a lány és köztem.

Lassan léptem felé, kerültem a hirtelen mozdulatokat. Ahogy megkerültem, a pánik fojtogató gombócként kúszott fel a gerincemen.

Mindenütt vér volt. Zorka keze lehetett a forrás. Vért láttam elmosódva a nagyobb tükördarabokon, amik szétszóródtak előtte a padlón...

A hangja remegett, ahogy folyamatosan ugyanazt kántálta. Először nem értettem – az artikulálás bosszantó formáság volt a számára. Leguggoltam, így már csaknem egy szintre kerültem vele. Akkor végre felfogtam:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Kifakult szivárvány... Kifakult szivárvány... Kifakult szivárvány...

Na, igen. A szavakat felfogtam, de a jelentésükről fogalmam sem volt. Nem is érdekelt. Zorka gyakran mondott olyan szürreális dolgokat, aminek semmi értelmét nem láttam, de biztosan tudtam, hogy számára megvan az értelme. Az ő külön kis világa valóban az övé volt, és minket, egyszerű halandókat nem engedett be oda.

Csak néztem törékeny, porcelánfehér arcát. A vonásaiban nem láttam hasonlóságot, de a szeme nagyon emlékeztetett Nesztára. Élénkzöld íriszéről egy tiszta mező jutott eszembe. Fölötte ívelt halványvörös szemöldöke, magas homlokán ráncok jelentek meg. Rövid, fakóvörös haja bájos tüskékbe rendeződött szép arca körül. Mintha Neszta fiatalabb, halványabb kiadása lett volna.

– Szébb reggelt, hercegnő! – szólítottam meg halkán, hangomat könnyedén elnyomta az ő hangja.

A becézés jótékony hatását még a kapcsolatunk elején fedeztem fel. Valamiért erre mindig felfigyelt.

Ebben a helyzetben is hatékony volt – a kántálás abbamaradt, mintha csak akkor tűnt volna fel neki a jelenlétem, amikor megszólaltam. Összeszorult a szívem a látványra. Zorka szemében túlcserdült a könny, már csak egyetlen pislogás hiányzott, hogy végigfolyjon az arcán. Ő azonban nem pislogott. Fejét enyhén oldalra döntötte, pillantása valahová a cipőm mellé rebbent, és továbbra is előre-hátra dülöngélt. Nem nézett rám, és semmilyen módon nem jelezte, hogy tudatában van a jelenlétemnek. Mégis tudtam.

Igyekeztem a tőlem megszokott könnyedséggel fenntartani a törékeny kapcsolatot.

– Jó nagy felfordulást csináltál itt – jegyeztem meg halkán, fesztelenséget mímelve. Zorka keze remegni kezdett, mintha egy nagy